

Тѣй мжчителна му се стори тая глушина. А нѣкога той тѣй много я очакваше!

И спомни си той ония нервни нездържани нотропвания на нейнитѣ прѣсти по прозореца му, когато тя напомняше за часа на тѣхната срѣща; припомни си съ кактѣвъ задушевенъ шепотъ тя се обаждаше изъ нейния прозорецъ, издала наполовинъ снага, за да го види . . . при тия спомени, той се укори, че бѣше тѣй нездържанъ прѣдъ нея и не можѣ да запази това мило и хубаво чувство на една жена, която го обичаше тѣй, както никоя друга до сега.

Той се унесе въ спомени на своето минало. Въ него той прѣдпочете историята на своя трийсетъ годишенъ животъ и не намѣри образъ подобенъ на Анина.

— Да, тя ме обича, не тѣй, както бѣха другитѣ, — се убѣди той.

И въ него се въззе чувство на самоукоряване, че неможеше да ѣ отвърне съ същата силна и прѣданна любовъ. Навелъ глава той си спомени днитѣ на всички срѣщи, но нито въ една той почувствува оня трепетъ, каквито той познаваше отъ романи и драми, гдѣто бѣ челъ любовни срѣщи. Той се увѣри, че у него е имало само едно желание: да бѣде близо до жената; да има тази жена; но че никога неговата душа не е изпитвала трепета на юноша, който жажди погледи, въ които е отражено небето; който копнѣи по въздишки, въздишки, въ които се чува сладката тѣга на облачнитѣ пролѣтни нощи и затаения химнъ на славея, оставенъ отъ другарката. — И при тия мисли, нему стана тежко за самия него.

Той се запита: не е ли единъ изгубенъ човѣкъ?

— Да си тѣй студенъ къмъ една душа, която трепти, като арфа — не значи ли, че азъ съмъ живъ погребенъ? — довърши въпроса си Николаевъ.

И дълбоко разкаяние обзе душата му.

— Азъ трѣбва да поправа грѣшката си, — се укоряваше Николаевъ. — Да, тя може да напустне мжжа си, — се съгласи той . . . Защо? Щомъ не го обича! Тя е права.

— Само едно, — се въпротиви той, не бива за сега да остава тукъ. Или пъкъ, ако тя остане, азъ трѣбва да напустна. А послѣ, когато се върнатъ въ града. Тамъ